trekking hebbende rechtsregels geschonden; nochtans mag geen betaling van interessen worden gevorderd zolang de schuldenaren niet van hun debiteurenpositie op de hoogte zijn gesteld.

3. Aanbevelingen, door de Raad bij het betuigen van instemming gegeven, kunnen niet leiden tot beperking of wijziging van bevoegdheden, uitdrukkelijk verleend in de beschikking waarmede bedoelde instemming betuigd wordt.
   De wettigheid van beschikkingen, genomen ingevolge een algemene beschikking waarmede instemming is betuigd, kan derhalve alleen op grondslag van de eigen voorschriften dezer algemene beschikking worden onderzocht.
4. Onvermijdelijke nadelen, eigen aan het vereveningsstelsel, dat naar zijn aard medebrengt dat berekeningen ter vaststelling van het tarief a posteriori moeten geschieden, leveren niet een schade op, welke aanspraak op vergoeding geeft.
5. Fraudes bewijzen op zichzelf niet, dat de administratie de haar opgedragen plicht tot waakzaamheid heeft verzaakt en derhalve een dienstfout heeft begaan.

In de zaak 67-69

SOCIETÀ INDUSTRIALE METALLURGICA DI NAPOLI (SIMET) S.p.A., gevestigd te Napoli-Barra, Via Stafano Barbato, 16, ten deze achtereenvolgens vertegenwoordigd door A. Cottrau en door G. Cottrau, advocaten te Turijn, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Margue, 20, rue Philippe II,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur A. Abate, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

verzoek om:

— nietigverklaring van de individuele beschikking van de Commissie der Europese Gemeenschappen van 9 oktober 1969, waarbij aan Simet te betalen zijn opgelegd de bedragen verschuldigd krachtens de bepalingen betreffende de vereveningsvoorzieningen voor ingevoerd en gelijksoortig schroot;

— schadevergoeding wegens een door verweerster begane dienstfout; —

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, A. M. Donner (rapporteur),

en A. Trabucchi, Kamerpresidenten, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore en H. Kutscher, Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten kunnen worden samengevat als volgt:
Bij beschikking 7/63 van 3 april 1963 (Publikatieblad nr. 54 van 6 april 1963) met betrekking tot de opstelling van de afrekeningen inzake de verevening voor ingevoerd en gelijksoortig schroot heeft de Hoge Autoriteit van de EGKS de hergroepering voorzien van de operaties betreffende het Fonds van Brussel (vereveningsfonds) en het Fonds van Luxemburg alsook de voorlopige afsluiting, per 31 mei 1963, van de rekeningen van elke onderneming waarop de vereveningsvoorzieningen van toepassing zijn.
Op 11 februari 1965 nam de Hoge Autoriteit ten aanzien van de vennootschap Simet twee individuele beschikkingen, onderscheidenlijk houdende ambtshalve schatting van de hoeveelheid door deze ondernemingen in het tijdvak van 1 juni 1956 tot en met 30 november 1958 verbruikt aankoopschroot (37 668 ton) en vaststelling van de door de onderneming Simet per 31 mei 1963 verschuldigde bijdrage op 252 974 228 lire (welk bedrag werd verkregen door toepassing van beschikking 7/63 op het in eerstgenoemde beschikking aangehouden tonnage). Naar aanleiding van een door betrokkene ingesteld beroep zijn deze beschikkingen bij 's Hofs arrest van 2 maart 1967 nietig verklaard op grond dat de Hoge Autoriteit geen rechtvaardiging had gegeven voor het feit, dat zij zich van een exceptionele wijze van schatting had bediend (gevoegde zaken 25 en 26-65, Jurisprudentie, Deel XIII, blz. 39 e. v.).
In de algemene beschikking 19/65 van de Hoge Autoriteit van 15 december 1965 (Publikatieblad nr. 224 van 30 december 1965), met betrekking tot de opstelling van de definitieve afrekeningen inzake de verevening voor ingevoerd en gelijksoortig schroot, is de bepaling van het definitieve basistarief voor de vereveningsbijdragen enerzijds en van de bijdragen in de rentelasten anderzijds (artikelen 4 en 2) voorzien en voorts bepaald:

— dat het saldo in hoofdsom van iedere onderneming (gevormd enerzijds door haar tegoeden en de door haar gestorte bijdragen en anderzijds door de verschuldigde bijdragen) interest draagt tegen 5 % per jaar van 31 mei 1963 af tot op de datum van de betaling van het saldo en uiterlijk tot op 31 december 1965 (artikel 5, lid 1);
— dat een volledige afrekening per 31 december 1965, waarbij voor elke afrekeningsperiode rekening wordt gehouden met alle credit- en debetposten betreffende hoofdsom en interest zal worden toegezonden aan elke onderneming waarop de vereveningsvoorziening van toepassing is (artikel 6);
— dat de credit- en debetsaldi volgens deze afrekening van 1 januari 1966 af

een gekapitaliseerde interest dragen tegen 5 % per jaar (artikel 5, lid 3);
— dat na 31 december 1965 de ontvangsten waartoe procedures tot terugvordering van ten onrechte ontvangen vereveningsbedragen alsook van twijfelachtige schuldvorderingen leiden, zullen worden uitgekeerd aan alle ondernemingen naar rato van de grondslag van hun bijdragen.

Ingevolge 's Hofs voormeld arrest en met toepassing van beschikking 19/65 nam de Commissie der EG op 9 oktober 1969 een individuele beschikking waarin de grondslag van de bijdrage van de vennootschap Simet voor het tussen 1 januari 1956 en 30 november 1958 aangekochte schroot op 17 737 ton en de door haar verschuldigde vereveningsbijdrage op 140 594 449 lire werd gesteld.

Het onderhavige beroep, dat tegen deze individuele beschikking is gericht, werd op 14 november 1969 ter griffie van het Hof ingediend.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

„1. verweerster te veroordelen om in voege als in artikel 23 van het Protocol bepaald, alle stukken over te leggen welke op de in het inleidend verzoekschrift besproken vraag betrekking hebben, en wel met name de verslagen der namens haar bij verzoekster verrichte nazoekingen;
2. de beschikkingen 7/63 en 19/65 waarop de individuele beschikking van 9 oktober 1969 berust, onrechtmatig te verklaren (artikel 36, lid 3);
3. mitsdien, de bestreden individuele beschikking op de in het verzoekschrift omschreven gronden nietig te verklaren (artikel 33, lid 1);
4. verweerster aansprakelijk te stellen wegens een door haar begane dienstfout (artikel 40) nu zij „pas op 18 oktober 1969 voor het eerst rechtsgeldig" aan Simet het over het tijdvak 1 april 1954 — 30 november 1958 te betalen vereveningsbedrag heeft medegedeeld (waarbij derhalve, gemiddeld, van een vertraging van meer dan 13 jaren sprake is) en Simet tot haar nadeel heeft verplicht haar prijslijst te publiceren zonder dat zij zelfs maar bij benadering wist hoeveel zij had te betalen uit hoofde van de — inmiddels buitensporig gestegen — vereveningsheffing;
5. de door verzoekster uit hoofde van verweersters sub 4 omschreven handelwijze geleden schade te berekenen naar rato van 15 % der totale staalverkopen gedurende de periode tijdens welke het vereveningsstelsel van kracht was of anders een ambtshalve te benoemen expert te verzoeken het juiste bedrag der schade vast te stellen;
6. verweerster aansprakelijk te stellen terzake dat zij heimelijk met de Raad van Ministers van de Gemeenschap een „afspraak" heeft gemaakt waarbij zij zich verplicht heeft de haar door het Verdrag opgelegde en uit de normaliter door de overheid te betrachten diligentie voortvloeinende plicht tot werkzaamheid ernstig te verzaken en aldus zeer in de hand heeft gewerkt dat het in de verplichte vereveningsvoorziening bij voortduring kwam tot geweldige fraudes.

. . . . . .

Verzoekster zou er zich ten volle mee kunnen verenigen, indien tot bepaling van het bedrag der geleden schade de „extra-judiciële" weg werd bewandeld.
7. verweerster in de kosten van het geding te veroordelen.";

Overwegende dat *verweerster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

„de verordening van de vennootschap „Società industriale metallurgica di Napoli" (Simet), gedaan bij verzoekschrift nr. 67/69 van 14 november 1969 in al haar onderdelen af te wijzen en verzoekster te veroordelen in de kosten van het geding".

Verweerster heeft voorts voor dupliek nader geconcludeerd dat het den Hove behage:

„de voeging van de onderhavige zaak

met de zaak 70-69, beroep van de naamloze vennootschap „Acciaieria e ferriera di Roma" (Feram), te gelasten".

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

A — De vordering tot nietigverklaring

1. Onwettigheid van de individuele beschikking van 9 oktober 1969

Verzoekster betoogt dat de individuele beschikking van 9 oktober 1969 onwettig is doordien zij enerzijds niet voldoende met redenen is omkleed en daarin anderzijds, zonder nadere verklaring, betaling van (gekapitaliseerde) moratoire interessen wordt opgelegd.

a) Onvoldoende motivering

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beschikking de grondslag van haar vereveningsbijdrage ten onrechte op 17 737 ton is gesteld, aangezien zij nimmer meer dan 15 469 ton had opgegeven (zoals blijkt uit een brief van het directoraat-generaal Staal van de Hoge Autoriteit van 18 augustus 1964).

In haar verweerschrift wijst *verweerster* erop, dat verzoekster inderdaad slechts een totaal van 15 469 ton over het tijdvak van 1 januari 1957 tot en met 30 november 1958 had opgegeven, doch dat het feit dat daarenboven nog 2 268 ton is opgevoerd, zijn rechtvaardiging vindt in de rekeningen betreffende de schrootaankoop over het jaar 1956, die door de onderneming zijn overgelegd ter gelegenheid van de verificaties die van 21 tot en met 25 maart 1960 door inspecteurs van de Société anonyme fiduciaire Suisse (SAFS) zijn verricht. Dit blijkt trouwens ten duidelijkste uit de redengeving der beschikking.

Verzoekster ontkent in haar conclusie van repliek het bestaan van deze rekeningen betreffende 2 268 ton schroot. Het enige gegeven waarop verweerster zich te dien aanzien zou kunnen beroepen, is een niet nader geadstrueerde opmerking van algemene aard, voorkomende in het rapport van de inspecteurs van de SAFS. Het gaat in zoverre om geheel algemene beweringen, die trouwens afkomstig zijn van particuliere enquêteurs die bij hun verificaties de in de Italiaanse regeling voorziene procedures hebben miskend. Doch zulke beweringen mogen niet zwaarder wegen dan het vermoeden van betrouwbaarheid van Simets boekhouding, voor welker openbaarheid strenge wettelijke regels gelden, en derhalve ook van de overeenkomstig deze boekhouding gedane opgaven van aankoopschroot.

Stellende dat in casu de bewijslast op verzoekster rust, wijst *verweerster* aan de hand van bescheiden op een aantal factoren welke haars inziens verzoeksters stelling kunnen ontzenuwen, namelijk:

— een door de onderneming Simet zelf op 1 januari 1957 gedane opgave van schrootvoorraden ad 1 625 ton, hetgeen wijst op in 1956 gedane schrootaankopen;
— de aanleg van een elektrische oven in 1956 met een capaciteit van 4 tot 5 ton;
— de door deze oven, met name in het tweede halfjaar van 1956, verbruikte elektrische energie;
— Simets schrootverbruik;
— de hoeveelheden eigen omloopschroot;
— de per 1 januari 1957 vastgestelde voorraden halffabrikaten, eindprodukten en schroot;
— het grondstoffenverbruik in 1956;
— Simets balans en winst- en verliesrekening per 31 december 1956.

Verweerster betoogt voorts, dat de Commissie op deze factoren reeds in de zaak 25-65 heeft gewezen en dat zij toen door Simet niet zijn betwist.

Wat betreft de hoedanigheid waarin de inspecteurs van de SAFS zijn opgetreden en de wijze van verificatie die bij Simet heeft plaatsgevonden, betoogt verweerster dat daartegen in het kader van artikel 47 van het Verdrag — enige grondslag van de verificaties van de SAFS —

geen enkel bezwaar kan worden gemaakt.
Tijdens de mondelinge behandeling werden partijen met name verdeeld gehouden omtrent de draagwijdte welke moet worden toegekend aan Simets balans en de winst- en verliesrekening over het jaar 1956 en aan zekere „interne" stukken van de onderneming, die destijds aan de inspecteur van de SAFS zijn getoond.
Naar aanleiding van verzoeksters stelling, dat niets in bedoelde documenten erop wijst dat Simet zich in 1956 met de ijzer- en staalproduktie heeft beziggehouden, merkt verweerster op dat verschillende omstandigheden, zoals met name de aanzienlijke bedragen betreffende goederen, vorderingen op afnemers, personeel enzovoort, die op de balans voorkomen, voor een tegenovergesteld standpunt pleiten.

b) Moratoire interessen

Verzoekster betoogt, dat de beschikking van 9 oktober 1969 bovendien onwettig is doordien daarin van Simet betaling van moratoire interessen (die bovendien gekapitaliseerd zijn) wordt verlangd zonder dat zij ooit in gebreke is gesteld. Zij zou eerst door de bestreden beschikking zelve op de hoogte zijn gesteld van het juiste bedrag der door haar verschuldigde vereveningsbijdrage — en toen ook voor het eerst in gebreke zijn gesteld —.
Verweerster brengt hiertegen in dat verzoekster wel degelijk geregeld en in bijzonderheden op de hoogte is gesteld van haar debiteurenpositie ten opzichte van de vereveningsvoorzieningen, met name door de afrekeningen van 8 april 1963 en 23 december 1965 en door een uittreksel uit de rekening van 12 januari 1967.
In haar conclusie van repliek betwist *verzoekster* in de eerste plaats de wettigheid van gekapitaliseerde (samengestelde) interest, zoals die in beschikking 19/65 in strijd met de op dat stuk bestaande grondbeginselen is ingevoerd. Zij acht trouwens in casu iedere renteberekening, uit welken hoofde ook, onwettig, nu de vordering vóór de bestreden beschikking niet opeisbaar is geworden en zij te dien aanzien nimmer in gebreke is gesteld.

In haar conclusie van dupliek betoogt *verweerster* met name:
ten aanzien van de berekening van samengestelde interest:
— dat de uit dien hoofde gevorderde som 877 402 lire en niet, zoals verzoekster beweert, 12 753 152 lire bedraagt;
— dat de berekening van samengestelde interest volgens het nationale recht van Italië, Frankrijk en Duitsland geoorloofd is, zij het onder bepaalde voorwaarden;
— dat meer in het bijzonder ten aanzien van de schrootverevening, in de regeling van de beschikking 19/65 — waarbij voor het eerst rente op rente werd berekend — rekening is gehouden met de situatie geschapen door de mogelijkheid om voortaan tegelijkertijd de crediteuren- of debiteurenpositie van elke onderneming op grondslag van definitieve percentages voor de vereveningsbijdragen vast te stellen;
— dat deze nieuwe regeling, die trouwens ten aanzien van de interessen leidde tot een minder bezwarend stelsel dan in beschikking 7/61 was voorzien, in overeenstemming is met de ten aanzien van de vereveningsvoorziening geldende beginselen, met name met het beginsel van evenwicht tussen terugbetaalde sommen en gevorderde bijdragen;

ten aanzien van de rentelast in het onderhavige geval:
— dat in het stelsel van beschikking 19/65 de grondslag van de verplichting tot betaling van interessen en de datum met ingang waarvan die interessen worden berekend, in de beschikking zelve worden vastgesteld;
— dat het dan van minder belang is dat de debiteur formeel in gebreke wordt gesteld dan dat hij van het bedrag van zijn schuld op de hoogte wordt gebracht;
— dat daarom de tot verzoekster gerichte brieven en afrekeningen als ingebrekestellingen kunnen worden aangemerkt, zodat het vorderen van moratoire interessen gerechtvaardigd is.

2. Onwettigheid van de algemene beschikkingen 7/63 en 19/65

Verzoekster betoogt voorts, dat de beschikking van 9 oktober 1969 ongeldig is, waartoe zij zich ten exceptieve beroept op de onwettigheid van de algemene beschikkingen 7/63 en 19/65, waarop de bestreden beschikking berust.

Zij betoogt te dien aanzien:

a) dat de regeling tot discriminatie leidt doordien schroot van gelegeerd staal en schroot bestemd voor geïntegreerde staalfabrieken van de verevening is vrijgesteld;

b) dat de Hoge Autoriteit (Commissie) de aanbevelingen waarvan de Raad zijn instemming met de beschikking 14/55 gepaard deed gaan, heeft miskend, met name de navolgende passages:

„.....

3. Ten einde te voorkomen dat de kostprijzen van de gehele Gemeenschap worden overbelast en dat in het bijzonder de door enkele gebieden van de Gemeenschap te dragen nettolast, voortvloeiende uit de werking van de kas, wordt verzwaard, dienen de vereveningsheffingen niet dan op zeer bijzondere gronden te worden verhoogd.

4. De actie ten gunste van de invoer en van een redelijk prijspeil dient niet een onverantwoorde verhoging van het schrootverbruik teweeg te brengen, hetzij in de bestaande installaties, hetzij door de bouw van nieuwe installaties." ... (Derde Algemeen Verslag over de werkzaamheden van de Gemeenschap, blz. 119);

c) dat het vereveningstarief onjuist is vastgesteld, aangezien het gewogen gemiddelde van de kosten van binnenlands schroot te laag en dat van invoerschroot te hoog is gewaardeerd;

d) dat de Hoge Autoriteit (Commissie) steeds in gebreke is gebleven met het geven van verantwoording van het beheer van de vereveningskas in de vorm van een gedetailleerd overzicht der in aanmerking te nemen factoren.

Op deze grieven heeft *verweerster* geantwoord:

a) dat deze stelling door het Hof reeds is verworpen in de zaak 18-62 (Jurisprudentie 1963, blz. 591-592);

b) dat, ook al mochten voormelde aanbevelingen bindend zijn, enerzijds de stijging der bijdragen in hoofdzaak moet worden toegeschreven aan de door het Hof in de zaak 111-63 (Jurisprudentie 1965, blz. 961) wettig geachte rentelasten, voortvloeiende uit beschikking 7/61, en anderzijds het toegenomen schrootverbruik alleen een gevolg is geweest van de gestegen staalproduktie in de loop van de kalenderjaren 1954 tot en met 1958;

c) dat de Hoge Autoriteit, bij vaststelling van de gewogen gemiddelde prijs van ingevoerd schroot, zich heeft gebaseerd op de door het vereveningsfonds afgesloten aankoopcontracten en dat het Hof voorzover het schroot uit het binnenland betreft, in de zaak 30-65 (Jurisprudentie 1966, blz. 82) desbetreffende grieven heeft verworpen;

d) dat de Hoge Autoriteit binnen de haar in artikel 47 van het Verdrag gestelde grenzen de betrokken beschikkingen ruimschoots met redenen heeft omkleed.

B — De schadevergoedingsactie

Verzoekster legt aan haar vordering twee grieven ten grondslag:

1. Zij betoogt dat de Commissie door haar zwaar te belasten wegens 15 jaar tevoren verrichte handelingen — hetgeen medebrengt dat die lasten niet in de verkoopprijs kunnen worden verdisconteerd — te haren aanzien een dienstfout heeft begaan.

Verweerster voert aan, dat een dergelijke grief door het Hof in de zaak 20-60 (Jurisprudentie 1961, blz. 333 e. v.) is verworpen. De vertraging waarmede de definitieve afrekening aan verzoekster werd medegedeeld, was slechts het onvermijdelijk gevolg van een stelsel dat noodzakelijk medebracht dat bepaalde berekeningen a posteriori moesten geschieden,

en levert derhalve geen fout op. Wanneer verzoekster bij de vaststelling van haar verkoopprijzen voor het tijdvak 1954 tot en met 1958 het juiste bedrag van de vereveningslast niet in aanmerking heeft kunnen nemen, is er in zoverre sprake van een normaliter aan het stelsel verbonden inconveniënt, dat niet mag worden aangemerkt als een schade welke aan de Gemeenschap kan worden ten laste gelegd.

2. Voorts meent *verzoekster* dat verweersters optreden met betrekking tot de schrootvereveningsfraudes te haren aanzien een dienstfout oplevert.

a) De ontvankelijkheid

Volgens *verweerster* kan verzoekster in zoverre in haar verzoek niet worden ontvangen, nu enerzijds geen precisering wordt gegeven van de onregelmatigheden welke een de Gemeenschap aan te rekenen dienstfout zouden opleveren — zodat niet is voldaan aan artikel 22 van het Statuut van het Hof en aan artikel 38, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering — en anderzijds de actie voortijdig is ingesteld, aangezien het bedrag der uit bedoelde fraudes mogelijkerwijze voortvloeiende schade wezenlijk afhangt van de nog lopende vorderingen tot terugbetaling.

Verzoekster heeft zich over de ontvankelijkheid van haar verzoek niet uitgesproken.

b) De hoofdzaak

Zich met name beroepend op de conclusies van 's Hofs Advocaten-Generaal in de zaak 33-59 (Jurisprudentie 1962, blz. 807) enerzijds en in de gevoegde zaken 9 en 25/64 (Jurisprudentie 1965, blz. 409 en 410) anderzijds, stelt *verzoekster* dat de Hoge Autoriteit haar controleverplichtingen op het gebied van de schrootverevening niet is nagekomen, weshalve de fraudes aan een dienstfout van de Gemeenschap mogen worden toegeschreven. Deze fraudes hebben bijgedragen tot verhoging van de tarieven der door de vereveningsplichtige bedrijven te betalen bijdragen, zodat zij deze ondernemingen, waaronder verzoekster, rechtstreeks hebben benadeeld. Een juiste waardering van de schade is volgens verzoekster mogelijk op grondslag van gegevens waarover de Commissie beschikt — en waarvan het Hof verzocht wordt de overlegging te gelasten —.

Verweerster ontkent dat er harerzijds een dienstfout is begaan, waartoe zij met name betoogt:

— dat de „Brusselse Instellingen (Bureau en Fonds), die in het tijdvak der fraudes belast waren met het beheer van de schrootverevening, geen organen van de Hoge Autoriteit, doch daarvan geheel gescheiden lichamen en bovendien privaatrechtelijke rechtssubjecten waren (vgl. 's Hofs rechtspraak in de zaak 9-56, Jurisprudentie 1958, blz. 44);

— dat dan ook een dienstfout slechts haar oorsprong kon vinden in de controle op het beheer van het stelsel, waarmede de Hoge Autoriteit was belast;

— dat het gemeenschapsrecht ten aanzien van de overheidscontrole op privaatrechtelijke activiteiten geen regels geeft, zodat het dienstig kan zijn de oplossingen van het nationale recht der Lid-Staten te onderzoeken;

— dat in het Italiaanse recht ten deze iedere aansprakelijkheid der administratie wordt uitgesloten en dat het Franse recht van zodanige aansprakelijkheid slechts wil weten in geval van een zware fout „faute lourde");

— dat de Hoge Autoriteit, eenmaal van de fraudes op de hoogte gesteld, aanvankelijk behoedzaam, doch nadien steeds krachtiger is opgetreden, zodat haar handelwijze stellig niet als een ernstige fout mag worden gekwalificeerd;

— dat de Hoge Autoriteit, zelfs indien het rechtstreeks haar taak zou zijn geweest controle op het beheer der vereveningsinstelling uit te oefenen, slechts aansprakelijk kon worden gesteld wegens een „zware fout" — in die zin ook de Franse jurisprudentie (vgl. conclusie van de Advocaat-Generaal Lagrange in de zaak 23-59, Jurisprudentie 1958-1959, blz. 566).

Voorts kan verzoekster niet volhouden een reeds thans bestaande schade te hebben geleden, nu zij enerzijds haar totale bijdrageschuld nog steeds niet heeft voldaan en anderzijds de schade een toekomstig en onzeker karakter draagt — vorderingen tot teruggave zijn nog lopende —.

IV — De procesvoering

Overwegende dat de schriftelijke procedure een normaal verloop heeft gehad;
dat het Hof bij beschikking van 8 juli 1970 voor de mondelinge behandeling wegens verknochtheid de voeging van de onderhavige zaak met zaak 70-69 heeft gelast;
dat het Hof bij beschikking van 8 juli 1970 heeft gelast dat M. Chaudat, voormalig inspecteur van de Hoge Autoriteit van de EGKS, als getuige zou worden gehoord over de navolgende vragen:

1. Van welke aard waren de rekeningen vermeld in Uw rapport betreffende een van 21 tot en met 25 maart 1960 bij Simet verrichte nadere controle?
2. In welke omstandigheden zijn deze rekeningen overgelegd?;

dat het Hof bij beschikking van 28 oktober 1970 heeft gelast dat over deze vragen voorts als getuigen zouden worden gehoord:

1. A. Lucchini, voormalig inspecteur van de SAFS;
2. H. Davier, vice-president van de SAFS;

dat de daarmede belaste Eerste Kamer ter zitting van 17 november 1970 genoemde getuigen heeft gehoord;
dat de getuige Lucchini ten verhore melding heeft gemaakt van het boekhoudkundig berekend totaal van de lijst van hoeveelheden aankoopschroot, vastgesteld ter gelegenheid van de nadere controle bij de vennootschap Simet, welke berekening, bewaard in de archieven van de SAFS, op verzoek van de Kamer en met goedvinden van partijen ter zitting is overgelegd;
dat de Kamer anderzijds de Commissie heeft verzocht bepaalde met de hand geschreven en in de archieven van de SAFS bewaarde stukken betreffende de van 21 tot en met 25 maart 1960 bij Simet verrichte controle over te leggen;
dat het Hof, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, heeft besloten niet tot andere instructiemaatregelen over te gaan;
dat partijen zijn gehoord ter zitting van 12 januari 1971;
dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 2 februari 1971 zijn conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat de vennootschap Simet te Napels zich bij request van 12 november 1969, ingekomen ter griffie op 14 november 1969, tot het Hof van Justitie heeft gewend

a) met een verzoek om nietigverklaring — krachtens artikel 33 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal — van de beschikking van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 9 oktober 1969, genomen ter uitvoering van de voorschriften voor de verevening van ingevoerd en gelijksoortig schroot en houdende vaststelling, ten laste van de onderneming, van de belastbare hoeveelheid aankoopschroot en van de verschuldigde vereveningsbijdrage;

b) met een vordering tot schadevergoeding op grond van artikel 40 van datzelfde Verdrag;

Het verzoek om nietigverklaring

2 Overwegende dat verzoekster zich tegenover de bestreden beschikking bedient van de middelen van schending van wezenlijke vormvoorschriften — zij zou met name onvoldoende met redenen zijn omkleed — en schending van het Verdrag en van op de uitvoering van het Verdrag betrekking hebbende rechtsregels en voorts ten aanzien van de algemene beschikkingen nrs. 7/63 en 19/65 van de Hoge Autoriteit, waarop de bestreden beschikking berust, de exceptie van onwettigheid opwerpt;

Het middel, inhoudende schending van wezenlijke vormvoorschriften

3 Overwegende dat verzoekster de litigieuze beschikking onvoldoende gemotiveerd acht, nu daarin de grondslag van haar bijdrage is bepaald op 17737 ton, zonder afdoende verklaring voor het verschil tussen dit tonnage en de door verzoekster in totaal opgegeven hoeveelheid van 15469 ton aankoopschroot;

dat de beschikking, nu daarin alleen maar wordt verklaard dat de onderneming ter gelegenheid van de tussen 21 en 25 maart 1960 verrichte verificaties rekeningen betreffende in 1956 gedane schrootaankopen tot een totaal van 2268 ton had overgelegd, de verhoging van het over de jaren 1957 en 1958 in de maandelijkse opgaven der onderneming opgevoerde tonnage met voormelde hoeveelheid rechtens ongenoegzaam heeft gemotiveerd;

dat bedoelde rekeningen nimmer zijn overgelegd en zelfs niet bestaan;

dat hier derhalve sprake is van algemene en ongegronde beweringen;

4 Overwegende dat het Hof het verhoor heeft gelast van de heren Chaudat, Lucchini en Davier, die ter gelegenheid van bedoelde verificaties de onderneming hebben bezocht teneinde de aard van voormelde rekeningen vast te stellen en na te gaan in welke omstandigheden zij zouden zijn overgelegd;

dat ter zitting van de met het verhoor belaste Eerste Kamer op 17 november 1970 is gebleken, dat het optreden van de getuigen Chaudat en Davier ter gelegenheid van deze verificatie een formeel krakter heeft gedragen en zich heeft beperkt tot de introductie van de getuige Lucchini, die de verificatie heeft verricht, en tot verzekering van het toezicht op de verificatiewerkzaamheden;

5 dat de getuige Lucchini heeft verklaard tussen 21 en 25 maart 1960 ter plaatse waar de vennootschap is gevestigd de door de onderneming in 1956 verbruikte elektrische energie te hebben gecontroleerd;

dat hij volgens zijn verklaring tijdens zijn werkzaamheden toevallig een bundel rekeningen betreffende in het jaar 1956 aangekocht schroot heeft

ontdekt, die hem desverzocht ter hand zijn gesteld door de employé die de onderneming aan hem had toegevoegd ten einde hem de nodige stukken over te leggen;

dat sprake was van ordelijke rekeningen, waarin de leveranciers, de data van levering, aard en gewicht van het schroot en de betaalde prijzen waren vermeld;

6 dat de getuige heeft verklaard het gewicht en de voor iedere maand van het jaar 1956 gefactureerde bedragen machinaal te hebben opgeteld;

dat de ter zitting overgelegde strook ter griffie van het Hof is gedeponeerd;

dat de inhoud van deze verklaring niet is weersproken door verzoekster, die zich ertoe heeft beperkt met een beroep op artikel 86 van het Verdrag in twijfel te trekken of de employés van de SA Fiduciaire Suisse wel de vereiste hoedanigheid bezaten tot het verrichten van verificaties in de zin van het Verdrag en derhalve ook of de Commissie gerechtigd was de resultaten dezer verificaties als bewijsmiddel te gebruiken;

7 Overwegende te dien aanzien, dat het ten deze toepasselijke artikel 47 de Hoge Autoriteit tot het doen verrichten van verificaties machtigt;

dat, nu zij door daartoe opdracht te verstrekken haar eigen bevoegdheden uitoefende en deze niet delegeerde, de voorschriften inzake de voor delegatie van bevoegdheden vereiste vormen en publiciteit in casu toepassing missen;

dat uit de term „doen [verifiëren]" trouwens duidelijk blijkt dat de Hoge Autoriteit niet gehouden was bedoelde verificaties uitsluitend door haar eigen personeel te doen verrichten, doch dezelve mocht doen uitvoeren door een ieder die zij daartoe geschikt achtte;

8 dat de vennootschap geen enkel bezwaar tegen de bevoegdheid of objectiviteit van degene die met de verificaties was belast, heeft ingebracht;

dat zij zich tegen de verificaties ook niet heeft verzet;

9 Overwegende dat de verklaring van de getuige Lucchini bevestiging heeft gevonden in andere door verweerster ingeroepen omstandigheden, met name in de aanwezigheid van een in februari 1956 geïnstalleerde elektrische oven met een capaciteit van 4 tot 5 ton, de door die oven verbruikte elektrische energie, de per 1 januari 1957 vastgestelde voorraden aan halffabrikaten, eindprodukten en schroot, de jaarrekening, de balans en de winst- en verliesrekening over het jaar 1956;

dat uit een en ander de juistheid der gegevens welke de Commissie aan haar beschikking ten grondslag heeft gelegd, rechtens genoegzaam blijkt;

10 dat deze gegevens zijn verkregen volgens een procedure overeenkomstig artikel 47 van het Verdrag;

dat die gegevens in de beschikking voldoende helder en duidelijk worden vermeld;

dat het middel van onvoldoende motivering derhalve moet worden verworpen;

Het middel, inhoudende schending van het Verdrag

11 Overwegende dat verzoekster de bestreden beschikking voorts onwettig acht voor zover daarin de betaling van interessen over de vereveningsschuld is voorzien;

dat verzoekster beweert te dier zake nimmer in gebreke te zijn gesteld voordat zij — door middel van de bestreden beschikking — van het juiste bedrag op de hoogte werd gebracht;

dat zij voorts een stelsel van gekapitaliseerde interest, zoals dat in de beschikking 19/65 voor het eerst werd toegepast, onwettig acht omdat het met de desbetreffende fundamentele rechtsbeginselen in strijd is;

dat derhalve door de bestreden beschikking het Verdrag en de op deszelfs uitvoering betrekking hebbende rechtsregels worden geschonden, en wel met name de rechtsbeginselen betreffende de verschuldigdheid van moratoire interessen, zoals die in de rechtsstelsels der Lid-Staten worden gehuldigd;

12 Overwegende dat interessen als voorzien in de litigieuze beschikking, in overeenstemming zijn met de voorschriften van de algemene beschikking 19/65, die een aantal vroegere beschikkingen heeft vervangen, waarin reeds de verplichting tot betaling van wettelijke interessen over de verschuldigde vereveningsbijdragen was voorzien en geregeld;

dat het middel derhalve neerkomt op een tegen de algemene beschikking 19/65 gerichte exceptie van onwettigheid;

13 dat in artikel 5 van deze beschikking is voorzien, dat de credit- of debetsaldi der aan verevening onderworpen ondernemingen interest dragen tegen 5 % per jaar tot aan de betaling;

dat op grond van dezelfde bepaling vanaf 1 januari 1966 de ieder jaar geaccumuleerde interest over voormelde bedragen per 31 december van dat jaar wordt gekapitaliseerd;

14 Overwegende dat in de beschikkingen betreffende de werking der vereveningsvoorzieningen terecht is bepaald dat de vorderingen en schulden waartoe hun toepassing leidt, interest dragen;

dat met name de ondernemingen die wegens aankoop van ingevoerd of gelijksoortig schroot recht hadden op verevening, gerechtigd waren schadeloos-

stelling te verlangen voor de vertraging in de afrekening van hetgeen hun verschuldigd was;

dat derhalve het noodzakelijk evenwicht in het beheer van de voorziening, gelijkheid van behandeling en samenhang der uitkeringen medebrachten, dat deze extra last moest worden gecompenseerd door interessen tot een gelijk percentage ten laste van de bijdrageplichtigen te brengen;

15 Overwegende dat een rentevoet van 5 %'s jaars niet buitensporig voorkomt;

dat bovendien, verzoeksters beweringen ten spijt, niet is gebleken dat in de gezamenlijke rechtsstelsels der Lid-Staten een grondbeginsel zou zijn te vinden, waaraan bezwaar tegen invoering van samengestelde interest kan worden ontleend;

dat in voormelde beschikkingen derhalve — in het belang van de liquidatie der vereveningsvoorziening — een systeem van gekapitaliseerde interest mocht worden ingevoerd, dat bovendien ook voor de vorderingen der ondernemingen geldt;

16 Overwegende dat het, ofschoon de litigieuze beschikkingen door invoering van het gewraakte rentesysteem noch het Verdrag noch de op zijn uitvoering betrekking hebbende rechtsregels hebben geschonden, nochtans ongeoorloofd ware interessen — en nog wel gekapitaliseerde interessen — te vorderen zolang de schuldenaren niet van hun debiteurenpositie op de hoogte waren gesteld;

dat echter bij het onderzoek van de vraag of aan deze voorwaarde is voldaan, moet worden rekening gehouden met de bijzondere aard van de vereveningsvoorziening, met name met de omstandigheid dat in zodanige voorziening de saldi der vereveningsplichtigen jegens het vereveningsfonds eerst na afsluiting van de rekeningen der voorziening definitief konden worden vastgesteld;

dat derhalve aan de uittreksels welke men de ondernemingen heeft verstrekt, slechts een voorlopig karakter toekwam en dat kapitalisatie over die periode niet juist kon zijn;

17 dat bedoelde kapitalisatie echter, naar zojuist bleek, slechts per 1 januari 1966 is ingevoerd, dat wil zeggen na de inwerkingtreding van beschikking 19/65 waarin de definitieve afrekening is voorzien;

dat niet is weersproken dat verzoekster geregeld op de hoogte is gesteld van haar debiteurenpositie door afrekeningen of uittreksels uit de rekening, waaruit zij van de omvang harer verplichtingen kennis kon nemen;

18 dat verzoekster, waar deze afrekeningen op haar eigen maandelijkse opgaven waren gebaseerd, zich niet mag beklagen over het feit dat haar rentelast als gevolg van de rectificatie harer onvolledige opgaven werd verhoogd;

Overwegende dat het middel derhalve als ongegrond moet worden verworpen;

De exceptie van onwettigheid, opgeworpen tegen de algemene beschikkingen 7/63 en 19/65

19 Overwegende dat verzoekster tegen de algemene beschikkingen 7/63 en 19/65, die in de bestreden beschikking toepassing hebben gevonden, een aantal excepties van onwettigheid opwerpt;

20 A — Overwegende dat de bedoelde beschikkingen volgens verzoekster een discriminerend effect hebben voor zoveel het tonnage aan aangekocht gelegeerd staalschroot en — voor ondernemingen met een staalgieterij — het evenredig deel van het verbruikte aankoopschroot dat overeenkomt met de produktie van ruw gietstaal, van de bijdragen is vrijgesteld en niet tot verevening is toegelaten;

21 Overwegende dat verweerster heeft aangevoerd dat de vrijstelling van gelegeerd staalschroot berust op het verschil tussen de markt van gelegeerd schroot en die van gewoon schroot, daar de prijs van gelegeerd schroot meer wordt bepaald door de waardevolle bestandelen die het bevat dan door de prijs van gewoon schroot;

dat indien de vereveningsinstelling ook van toepassing was verklaard op gelegeerd schroot, dit gevolgen zou hebben gehad voor de markt voor nonferrometalen, die niet onder het EGKS-Verdrag vallen;

dat verweerster de uitsluiting van schroot bestemd voor geïntegreerde gieterijen aldus heeft gemotiveerd, dat de normale concurrentieverhoudingen tussen deze en de onafhankelijke gieterijen niet mogen worden aangetast;

22 Overwegende dat deze uiteenzettingen, die als zodanig door verzoekster niet zijn bestreden, het Hof aannemelijk voorkomen;

dat de Hoge Autoriteit bij het nemen van de algemene beschikkingen 7/63 en 19/65 — waarin trouwens slechts de inhoud van eerdere voorschriften werd herhaald — heeft kunnen menen, dat een juiste toepassing van de verdragsbeginselen medebracht dat dit schroot van het vereveningsstelsel behoorde te worden uitgesloten en dat niets erop wijst dat de Hoge Autoriteit door dit te doen het stelsel heeft vervalst en eraan een discriminerende werking heeft verbonden;

23 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

24 B — Overwegende dat de bevoegde autoriteiten volgens verzoekster voorts de aanbevelingen hebben miskend, waarvan de Raad van de EGKS zijn instem-

ming met beschikking 14/55 van de Hoge Autoriteit van 26 maart 1955 met betrekking tot de oprichting van een financiële instelling ter verzekering van een gelijkmatige schrootvoorziening van de gemeenschappelijke markt (Publikatieblad blz. 685) gepaard deed gaan;

25 Overwegende dat aanbevelingen, door de Raad bij het betuigen van een instemming als voorzien in de artikelen 28 en 53 van het Verdrag niet kunnen leiden tot beperking of wijziging van bevoegdheden, uitdrukkelijk verleend in de beschikking waarmede bedoelde instemming betuigd wordt;

dat de wettigheid van beschikkingen, genomen ingevolge een algemene beschikking waarmede instemming is betuigd, derhalve alleen op grondslag van de eigen voorschriften dezer algemene beschikking mag worden onderzocht;

dat derhalve, ook al zou — hetgeen verweerster betwist — zijn komen vast te staan dat de bevoegde gezagsorganen in de uitoefening der hun bij beschikking 14/55 toegekende bevoegdheden 's Raads aanbevelingen hebben miskend, zulks slechts gevolgen zou hebben voor de betrekkingen tussen deze gezagsorganen en de Raad, doch beschikkingen die in overeenstemming zijn met het voorschrift waarmee de instemming is betuigd, niet ongeldig kan maken;

26 dat beschikking 14/55 trouwens is aangevuld en gewijzigd bij verschillende latere beschikkingen, waarmede de Raad eveneens de vereiste instemming heeft betuigd, met name bij beschikking 16/58 van de Hoge Autoriteit van 24 juli 1958 (Publikatieblad blz. 454), waarin de geldigheidsduur van het vereveningsstelsel is verlengd, zonder dat blijkt dat de Raad daarbij een miskenning van zijn aanvankelijke aanbevelingen heeft geconstateerd;

27 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

28 C — Overwegende dat verzoekster voorts betoogt, dat de gegevens die ten grondslag zijn gelegd aan de gewogen gemiddelde vereveningsprijzen, zoals die zijn vastgelegd in beschikkingen 7/63 en 19/65, onjuist waren;

dat de gewogen gemiddelde kosten van binnenlands schroot buitensporig laag zouden zijn gesteld en die van ingevoerd schroot veel te hoog, zodat het vereveningstarief bovenmatig zou zijn opgeschroefd;

dat verzoekster zelf heeft ervaren dat de prijzen van binnenlands schroot geregeld hoger waren dan de gemiddelde prijzen aangehouden in de beschikkingen 7/63 en 19/65;

29 Overwegende dat verweerster heeft geantwoord dat de gegevens die ten grondslag zijn gelegd aan de vaststelling der gemiddelde prijzen van ingevoerd schroot, rechtstreeks zijn ontleend aan aankoopcontracten, afgesloten door het Gemeenschappelijk Bureau van schrootverbruikers, enige instantie die

bevoegd was tot schrootaankopen op de internationale markt voor rekening van ondernemingen die daarom hadden verzocht;

dat deze vaststelling derhalve volgens verweerster niet kan worden aangevochten;

dat voor de gemiddelde prijzen van binnen de markt aangekocht schroot, de noodzakelijke gegevens zijn ontleend aan de maandstaten van ondernemingen, houdende opgave van de betaalde prijzen;

dat deze staten deugdelijk zijn gecontroleerd door verificatie der aankoopfacturen;

dat de schrootmarkt naar haar aard — en met name naar gelang van de vestiging van schrootverbruikende ondernemingen — tot op zichzelf met de eenheid der markt verenigbare prijsverschillen leidt;

30 Overwegende dat verzoekster geen gegevens heeft verstrekt welke een begin van bewijs harer posita kunnen opleveren;

dat zij met name niet heeft bewezen, dat de prijsverschillen op de markt door de werking van de verevening zijn scheefgetrokken of dat die werking haar in verhouding tot ondernemingen die een gunstiger positie innemen, verder in het nadeel heeft gebracht;

31 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

32 D — Overwegende dat verzoekster ten slotte heeft betoogd, dat de beschikkingen 7/63 en 19/65 onvoldoende met redenen zijn omkleed;

dat zij in haar conclusie van repliek dit middel in die zin heeft verduidelijkt, dat zij geen bijvoeging of openbaarmaking vordert van de bewijsstukken voor de verschillende in deze beschikkingen vastgestelde cijfers, doch verlangt dat verweerster haar boekhouding betreffende de verevening overlegt aan een accountant of aan een commissie van vertegenwoordigers der ondernemingen en dat verweerster het uit te brengen rapport openbaar maakt;

33 Overwegende dat de beschikkingen 7/63 en 19/65 in preambule, considerans en bijlagen met redenen zijn omkleed;

dat met de eis van een eindcontrole op de boeken der vereveningsinstelling geen toezicht op de wettigheid der betrokken beschikkingen is bedoeld, doch op een doeltreffende werking van dit stelsel, welke controle de taak is van andere instellingen en gezagsorganen der Gemeenschap, met name van het Parlement en van de Financieel Commissaris;

34 dat verweerster trouwens heeft uiteengezet, dat haar ten deze bevoegde diensten alle in de bijlagen van de beschikkingen 7/63 en 19/65 opgenomen cijfers meermalen hebben doen nagaan en verifiëren en dat de Finan-

cieel Commisaris van de EGKS steeds controle heeft uitgeoefend op het beheer en de jaarbalansen der vereveningsinstelling;

35 dat het middel derhalve moet worden verworpen;

36 Overwegende dat de tegen deze beschikkingen opgeworpen exceptie van onwettigheid dan ook moet worden verworpen;

Het verzoek om schadevergoeding

37 Overwegende dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift het Hof vraagt te verstaan dat verweerster aansprakelijk is wegens dienstfouten als bedoeld in artikel 40 van het Verdrag;

dat de Commissie allereerst een dienstfout zou hebben begaan door aan verzoekster het bedrag harer vereveningsbijdragen voor het eerst op 18 oktober 1969 rechtsgeldig mede te delen, terwijl verzoekster anderzijds wel verplicht was haar prijslijsten voor het vereveningstijdvak (april 1954 — november 1958) te publiceren zonder van de hoogte dezer bijdragen kennis te dragen;

dat de uit dien hoofde door verzoekster geleden schade 15% zou bedragen van het totaal harer staalverkopen in het bijdragetijdvak;

38 dat een tweede dienstfout daarin zou bestaan, dat de Hoge Autoriteit krachtens met de Raad gemaakte afspraken de haar in het Verdrag opgelegde plicht tot waakzaamheid en de normaliter door iedere overheid te betrachten diligentie ernstig heeft verzaakt en aldus in de hand heeft gewerkt dat het in het kader van het vereveningsstelsel is gekomen tot geweldige fraudes;

dat verzoekster in haar conclusies uiteindelijk verklaard heeft akkoord te gaan met iedere oplossing die tot vaststelling der door haar geleden schade zou kunnen leiden;

39 Overwegende met betrekking tot het eerste gedeelte van het verzoek, dat het vereveningsstelsel, zoals dat in de algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit wettiglijk kon worden ontworpen, naar zijn aard noodzakelijkerwijze tot berekeningen a posteriori leidt;

dat immers het vereveningstarief slechts met inachtneming van een aantal gegevens kon worden vastgesteld, zoals met name de prijzen en de totale hoeveelheden van importschroot en van binnen de Gemeenschap gekocht schroot;

40 dat de bevoegde gezagsorganen voor de kennis van deze factoren voornamelijk afhankelijk waren van de spoed waarmede de betrokken ondernemingen hun verplichting tot het doen van de nodige opgaven nakwamen;

dat het algemeen bekend is dat sommige ondernemingen niet steeds de gewenste spoed betrachtten;

dat verzoekster zich er evenwel niet over heeft beklaagd, dat de administratie een gebrek aan zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door na te laten de ondernemingen met voldoende kracht op hun plichten te wijzen;

41 Overwegende dat bedoelde nadelen in feite onvermijdelijk waren en eigen aan het vereveningsstelsel;

dat zulke nadelen niet een schade opleveren welke aanspraak op vergoeding geeft, te minder nu zij alle ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap treffen en de verevening anderzijds voor de gezamenlijke schrootverbruikers belangrijke voordelen heeft medegebracht;

42 dat in casu niet is komen vast te staan, dat het door verzoekster geleden nadeel groter is geweest dan normaliter uit het gekozen stelsel voortvloeit of groter dan dat der concurrenten;

dat trouwens vaststaat dat verzoekster tijdens de werking van het stelsel geregeld op de hoogte is gesteld van het bedrag harer bijdragen, zoals dit enerzijds voortvloeide uit de voorlopige berekeningen der administratie en anderzijds uit haar eigen opgaven betreffende haar schrootaankopen;

dat zij op zijn laatst in december 1965 de voorlopige eindafrekening heeft ontvangen — uiteraard onverminderd haar verplichting tot betaling van wettelijke interessen —;

43 Overwegende dat de vordering tot schadevergoeding, voor zoveel op het eerste middel berustend, moet worden verworpen, nu noch van een dienstfout noch van een bijzonder nadeel voor verzoekster is gebleken;

44 Overwegende met betrekking tot het tweede daartoe aangevoerde middel dat verzoekster blijkens het inleidend verzoekschrift met de door haar ingeroepen afspraken bedoelt de door de Raad bij het betuigen van instemming met voormelde beschikking 14/55 gedane aanbeveling, daartoe strekkende dat de Hoge Autoriteit zich vèrgaande beperkingen zou opleggen bij haar bemoeienis met — en controle op — de handelingen van de Brusselse Instellingen en hun nationale bureaus;

dat de Hoge Autoriteit door zich naar die aanbeveling te gedragen in strijd zou hebben gehandeld met haar verplichting de verwezenlijking van de doelstellingen van het Verdrag en van de financiële instelling te verzekeren;

45 Overwegende dat de mogelijkheid van afspraken als bedoeld in casu in ieder geval niet ter zake doet, aangezien de aansprakelijkheid van de communautaire organen moet worden getoetst aan de te dier zake bestaande regelen en geldende beginselen;

dat de Hoge Autoriteit zich trouwens te harer verontschuldiging nimmer op zulke aanbevelingen van de Raad heeft beroepen of zou kunnen beroepen;

46 Overwegende dat verzoekster haar grieven betreffende onvoldoende waakzaamheid en diligentie alleen baseert op de omstandigheid, dat er bij het beheer van het vereveningsmechanisme zeer omvangrijke fraudes zouden zijn gepleegd;

47 Overwegende dat verweerster het verzoek niet-ontvankelijk acht, omdat niet duidelijk blijkt op welke feiten verzoekster zich tot staving van haar aanspraak op vergoeding wenst te beroepen;

48 Overwegende dat de fraudes op zichzelf niet bewijzen dat de administratie de haar opgedragen plicht tot waakzaamheid zou hebben verzaakt en derhalve een dienstfout zou hebben begaan;

dat de Commissie heeft uiteengezet dat de ten onrechte tot verevening toegelaten schroothoeveelheden ten naaste bij 2% van het in totaal toegelaten tonnage bedragen en dat de gewraakte fraudes, ofschoon daarmede een aanmerkelijk nadeel gepaard gaat, niet van zodanige aard zijn dat zij tot vervalsing of ontwrichting van het vereveningsstelsel leiden;

dat zij ook heeft uiteengezet dat op het ogenblik vier vijfde van de ten onrechte betaalde bedragen is achterhaald en dat voor het overige nog procedures tot terugvordering lopende zijn;

49 Overwegende dat in verband met deze opmerkingen, die tijdens het geding onweersproken zijn gebleven, de geïncrimineerde feiten, om als bewijs van een dienstfout te worden beschouwd, veel nader hadden moeten zijn gepreciseerd dan door de algemene beweringen waartoe verzoekster zich heeft beperkt;

dat derhalve ook dit met betrekking tot de gevorderde schadevergoeding opgeworpen middel moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

50 Overwegende dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

dat verzoekster in het ongelijk is gesteld;

Gezien de stukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, met name op de artikelen 33, 36, 40 en 53;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

1. **verwerpt het beroep,**
2. **verwijst verzoekster in de kosten van het geding.**

Lecourt Donner Trabucchi
Monaco Mertens de Wilmars Pescatore Kutscher

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zestien maart negentienhonderdeenenzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 2 FEBRUARI 1971 [1]

Mijnheer de President,

mijne heren Rechters,

De beide heden te behandelen zaken (67-69 en 70-69), die bij 's Hofs beschikking van 8 juli 1970 wegens verknochtheid voor de mondelinge behandeling werden gevoegd, betreffen wederom de in het raam van het EGKS-Verdrag ingestelde, uit talrijke vroegere gedingen bekende, voorziening ter verlaging van het prijspeil voor ingevoerd en soortgelijk schroot, het vereveningsmechanisme dus

1 — Vertaald uit het Duits.